

MORT DE PERE QUART, UNA RECANÇA INFINITA

# Joan Oliver, ¿infant?

**P**er a un escriptor, la millor promoció és morir-se. Aparadors de llibreries, editorials, portades i *ranking* de vendes es posen a la seva disposició. Els vuitanta, com els setanta, són els anys del boom de la cultura d'esquela. La cultura necrofilica, deu ser perquè l'altra comporta més despeses i menys rendiment polític, està de moda i, sobretot, ven. Ven imatge de polítics que volen una cultura de prestigi que ens europeïtzi. Creuen que anant a enterraments es guanyaran el cel de la glòria cultural.

Joan Oliver, Pere Quart, els ha fet el salt. Dijous al migdia, dotze hores després de la seva mort, a la Conselleria de Cultura de la Generalitat de dalt hi havia desolació. El mort se'ls havia escapat. I això que estàvem en el penúltim dia de la campanya electoral. Quin lapsus. No se sap si rodaran caps.

Una vegada més, Joan Oliver havia estat lúcid. Lúcid per deixar-los a tots bocabadats. Ara no podien passar d'ell, havien de respectar la seva voluntat. Era mort. Joan Oliver se n'anà al cementiri amb una querella posada per un fill de guàrdia civil. Només li havien mostrat la seva solidaritat els amics. Les institucions, el poder establert, ja aniria a l'enterrament. I, certament, hi van anar tots. El president, fins i tot va lloar la seva rebel·lió. Això sí, el va comparar a un infant. L'infant que gosa dir que el rei va nu en un poble en què tothom calla. Bona imatge literària, encara que Pere Quart ja tenia vuitanta-set anys.

La seva voluntat es va respectar. El seu enterrament, no se'l va apropiari ningú. Potser, sí, les seves nétes, embadalides davant el forat fosc del panteó.

Calor feixuga d'estiu al cementiri

Joan Oliver, Pere Quart, va morir l'altre dia a Barcelona, d'amagat, enfront de les institucions. Una trajectòria difícil i uns darrers anys conflictius, que demanen aclarir ja alguns comportaments

Miquel Mora

mortuori, també van fer acte de presència les autoritats i els polítics. Hi va haver moments d'estira-i-arrotonsa per tal de portar el fèretre a les espatlles. La filla ho va resoldre ràpid: Ningú. Els assistents es van congregar davant el panteó familiar. Va ser difícil localitzar el lloc on havia de ser depositat. Hi havia molts Olivers i Sellarés allà dins. Tres van ser els parlaments, el pare Llimona va llegir un poema i va tenir un breu record. L'alcalde de Sabadell i el president de la



En primer terme, les nétes, la dona i la filla de Joan Oliver

de Sabadell. Tres-cents, cinc-cents persones esperaven en una quietud inquietada les despulles del poeta, o com ell va fer constar en la seva esquela, l'escriptor. Algun comentari banal, com a tots els enterraments, i una discreció inhabitual en aquests casos. Eren molts, però gairebé tots amics. El seu nebot l'Ignasi Riera, Xavier Folch, Ricard Salvat, Raimon i Annalisa, Maria del Mar Bonet, Ovidi Montllor, Celdoni Fonoll, J. C. Guardiola. N'hi havia molts més, entre ells, molts amics anònims.

Tan bon punt va aparèixer el cotxe

Generalitat van reivindicar-ne la catalanitat i l'arrel sabadellenca.

Moments de silenci. La veu decidida de la Pietat va fer esclatar el cant dels segadors. Algú anava a dir visca Catalunya, algun altre hi va afegir Visca Catalunya Lliure. El panteó no va poder ser tancat, calia posar el seu nom sobre el ciment amb tinta negra.

L'Alba, la seva néta gran, va dir mentre els operaris del cementiri feien la maniobra: «Ara sí que l'avi està ben mort, perquè, si hagués sentit aquests homes que mouen el seu taüt parlant castellà, n'hauria sortit disparat». □